

[Arbejdsministeren.]

nærmest, at den kritik, som fra mange sider gennem de senere år har lydt i denne sammenhæng, må rejse spørgsmålet om, hvorvidt de regler, der i dag gælder, er restriktive nok.

Lad mig også nævne, at arbejdsmarkedets parter, bl. a. gennem landsarbejdsnævnet, tidligere har været inddraget i drøftelserne af disse forhold og ikke har ment at kunne påvise et behov for en udvidelse af det tilladte område for vikarbureauernes virke. Der er i øvrigt blevet nedsat et udvalg i slutningen af 1973 i tilslutning til landsarbejdsnævnet. Man har ønsket det specielt til undersøgelse af problemerne omkring vikarbureauvirksomhed inden for handels- og kontorområdet. Dette udvalg arbejder fortsat og har altså endnu ikke afsluttet sit arbejde.

Selve lovforslaget henviser jo til funktionærlovens § 1, stk. 1, hvori der findes en fastlæggelse af den personkreds, der omfattes af funktionærlovens beskyttelsesregler. Efter forslaget skulle det altså være sådan, at inden for dette område skulle vikarbureauvirksomhed principielt være fri. Det vil sige, at forslaget betyder en frigørelse af virksomheden inden for et område, som er væsentligt udvidet i forhold til begrebet handels- og kontorområdet. Den anvendte henvisning til funktionærloven giver lovforslaget et meget uklart indhold, for så vidt angår de erhvervsmæssige afgrænsninger for disse bureauers virke. Hertil kommer yderligere, at forslaget ikke forsøger nærmere at klarlægge, hvad man egentlig skal forstå ved vikarbureauvirksomhed. Rent bortset fra det mener jeg ikke, der er dokumenteret et reelt behov for at udvide området.

Jeg vil da gerne føje til, at en udvidelse af de tilladte grænser for vikarbureauer også vil være i modstrid med den herskende opfattelse i en række andre lande. Lad mig nævne, at det er ikke så længe siden, at man i Sverige vedtog en lov, der forbød vikarbureauer. Lad mig også nævne, at flere EF-lande har forbud mod vikarbureauer. Andre lande forbereder forbud, mens endnu andre har mere eller mindre restriktive reguleringer af vikarbureauernes virksomhed. Yderligere er i EF-regie foregået drøftelser i forbindelse med et direktivforslag om kontrol med sådanne bureauers virksomhed over lande-

grænserne. Jeg kan nævne videre, at inden for den internationale arbejdsorganisation har spørgsmålet også været taget op om restriktioner over for vikarbureauerne, bl. a. fordi man har den opfattelse, at al arbejdsformidling skal være vederlagsfri, og nogle mener, at dette må sidestilles med arbejdsformidling.

Som det fremgår af det, jeg her har anført, vil regeringen ikke kunne støtte dette forslag. Der synes ikke at foreligge dokumentation for, at der er behov for en udvidelse af bureauernes virke som den foreslåede eller for i øvrigt at optage særlige regler om dette spørgsmål i en selvstændig lovgivning.

Inge Fischer Møller (S):

Da socialdemokratiets ordfører i denne sag, hr. Otto Mørch, er forhindret i at være her i dag, skal jeg på hans vegne fremkomme med følgende:

Jeg kan helt tilslutte mig arbejdsministerens argumentation for afvisning af centrum-demokraternes forslag. Dog ønsker jeg principielt at få markeret som socialdemokratiets synspunkt, at vi finder det meget betænkeligt med en erhvervsmæssig form for udlejning af arbejdskraft, som det sker gennem vikarbureauerne. Fremfor som nævnt i forslaget at sigte mod en yderligere liberalisering, som betyder mindre kontrol med vikarbureauvirksomhed, bør man nok snarere gå den anden vej, som det kendes i flere andre lande med stærkere restriktioner for en sådan virksomhed.

For socialdemokratiet drejer det sig om den bedst mulige beskyttelse af arbejdstageren under alle forhold, og her kan man nok være i tvivl om beskyttelsen, måske allerede under vor nuværende begrænsede lovgivning på området. Vi er som sagt meget skeptiske over for forslaget og må derfor afvise det.

Røtzler Møller (V):

Den nuværende lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring indeholder bestemmelser om privat arbejdsanvisning, og det er hovedindholdet af disse regler, som centrum-demokraterne nu vil have udmøntet i en særlig lovgivning, dog med visse udvidelser. Udvidelsen består i, at den private arbejdsanvisning gennem vikarbureauer skal være tilladt uden begrænsninger, når